

DPSP's heldagsseminar med prof. "Peter Fonagy" på det internationale "Scandic Hotel Copenhagen" 6. oktober 2006

Prof. Peter Fonagy's dramatiske historie i København.

DPSP havde via et omfattende bestyrelsesarbejde fået inviteret den verdenskendte forsker til København og heldigvis lykkedes det. Derved fik DPSP et enestående tilbud til alle vore medlemmer, hvilket resulterede i et overbookede stort seminar på Hotel "Scandic" i Vester Søgade i København. Jeg havde som formand for DPSP sammen med bestyrelsen glædet mig over den store tilstrømning, men ikke i min vildeste fantasi forestillet mig et seminar indeholdt så meget drama som den 6. oktober 2006.

Det hele startede dagen før.

Peter Fonagy fløj om aftenen fra London til Kastrup og ankom som aftalt i taxa til hotellet. Klaus Pedersen, Finn Korsaa og jeg ventede spændt på hans ankomst. Seminar med den berømte forsker fra U.K. var en stor satsning for DPSP, og ansvaret var ikke til at komme udenom. Vi var ikke erfarne, men havde dog året før haft ét seminar i lige så stor skala med den berømte Daniel Stern fra Schweiz.

Peter Fonagy ankom direkte fra lufthavnen til baren medbringende en mappe med sin computer som hans nyeste arbejdsredskab. Computeren indeholdt hans nyeste forskning og powerpoints samt hele strukturen til seminaret.

Vi satte os ved et bord lige ved bardisken og sludrede om den kommende dags forløb.

Ved de høje barstole lige ved siden af vort bord sad to unge mænd.

Ind kom 12 personer fra et overstået firmamøde alle medbringende deres mapper med egne computere. De satte sig rundt omkring ved alle bordene og skabte liv i baren.

Et øjeblik efter medens vi sad og sludrede, opdagede Fonagy til sin forskrækkelse, at hans computer, der stod ved hans fødder, pludselig var borte. Han råbte forskrækket op og jeg skreg ud i lokalet: "LUK DØRENE – LUK DØRENE", medens jeg fik receptionen til omgående at låse alle døre samt bagudgangen fra baren. Chokerede ledte vi alle efter Fonagy's computer blandt alle de nyligt ankomne af næsten samme slags.

Det var da et forbandet sammentræf, tænkte jeg, medens jeg skulede mistænkeligt rundt på de nyligt ankomne gæster.

Fonagy's computer dukkede nu pludselig op liggende på en hylde i det fjerneste hjørne af baren lige ved bagudgangen. Fundet udløste en kæmpe lettelse hos alle, og selvfølgelig især hos Fonagy.

Seminaret var reddet fra en noget kaotisk gennemførelse. Nu skulle der helst ikke komme flere nervepirrende overraskelser tænkte jeg med lettelse.

Seminaret startede næste morgen som planlagt og efter min nedskrevne velkomsttale til Fonagy forløb hele formiddagen uden problemer. Jeg glædede mig i mit stille sind over, at Fonagy's computer ikke gik tabt. Sikken en kaotisk situation vi var sluppet for.

Jeg sad intet anende og nød Fonagy's spændende foredrag, da jeg pludselig får jeg et mobilopkald fra direktøren for Scandic Hotellet. Han bad mig komme hen på sit kontor hurtigst muligt. Jeg skyndte mig til kontoret, og da jeg så ham, udbrød han temmelig ophidset: "Jeg ankom tidligt i morges til hotellet og fik gennem de gemte videobånd fra dagen før syn for aftenens dramatik i baren". Han fortsatte: "Tyveri på hotellet er yderst pinligt for os, og jeg tror det kan være de samme tyve, som i sidste uge ødelagde vores vitrine og slap væk med kostbarhederne. Jeg meldte det til politiet og de kom og så vor overvågningsvideo, men de kunne ikke genkende nogen eller gøre noget "

Der var sket følgende:

Direktøren ville om morgenen indkøbe noget personligt på det nærmeste apotek beliggende lige om hjørnet ved hotellet. Da han ankommer til apoteket, genkender han to fyre fra overvågningsvideoen fra baren dagen før. På videoen ser man to fyre forlade baren meget hastigt, da der blev skreget "LUK DØRENE". Direktøren handlede nu resolut på en stærk mistanke og tilkaldte to af sine stærke folk over mobiltelefonen. De kom omgående og spærrer dørene fysisk på apoteket. De genkendte fyre blev fastholdt og direktøren lavede en civil anholdelse på stedet. Apoteket var i en slags choktilstand, da politiet ankommer med fuld udrykning fra station "1" og de fastholdte bliver midlertidig rigtig anhold. Problemet viser sig slet ikke så ligetil, da der jo ikke var stjålet noget dagen før i baren. For at politiet overhovedet kan anholde en mistænkt i Danmark, skal der foreligge en konkret anmeldelse indenfor fire timer, og anholdelsen på apoteket var klokken er 9.

Direktøren fik, grundet den stærke mistanke om et sammenfald med flere tidligere uopklarede hoteltysterier på Scandic, overbevist politiet om, at de skulle gå ind i sagen på trods af de alligevel ret spinkle sammenhænge. Politiet havde nemlig på det tidspunkt en lang række indbrud og store tyverier i nærområdet, som til deres store ærgrelse endnu ikke var blevet opklaret.

Fonagy skulle derfor anmelde forsøget på tyveri af hans computer baseret på hotellets videomateriale indenfor fire timer, ellers ville en løsladelse, uden nogen mulighed for undersøgelser af personernes eventuelle kriminalitet, være en realitet.

Jeg kunne intet gøre indtil kl. 12.15 hvor Fonagy lidt forsinket afsluttede formiddagens vellykkede program. Direktøren var meget opsat på, at Fonagy kunne nå det indenfor de fire timer, da det for ham betød en chance for at opklare det store tyveri.

Fonagy blev hurtigt sat ind i sagen og ville heldigvis godt hjælpe hotellet og det danske politi og dermed sikre en mulig opklaring af fyrenes mistænkelige adfærd aftenen før i Scandic-baren. Fonagy og jeg forventede, at det ret hurtigt ville kunne klares, så Fonagys spisepause ikke blev reduceret væsentligt.

Men virkeligheden ville det anderledes.

Politiet havde på grund af en voldsom travlhed den dag ingen mulighed for at komme til hotellet med kriminalbetjente inden klokken et, så de bad os inderligt om hurtigst muligt at køre direkte til station ”1”, der lå i nærområdet.

Fonagy var indeforstået med, at hans frokostpause blev midlertidig udskudt.

Fonagy, jeg og Jens Hardy Sørensen, der overhørte samtalen ville med det samme hjælpe, så vi tre skyndte os ud i en allerede ventende taxa.

Jeg bad chaufføren om at køre så hurtigt som muligt til station ”1”. Det var frokosttid og trafikken var meget omfattende og irriterende langsom, hvilket fik min tålmodighed op i det røde felt. Jeg ringede hektisk til politistationen og forklarede dem, at vi havde en verdensberømt forsker på vej til aftalt anmeldelse af et stort tyveri – og at vi overhovedet ikke kunne vente i en kø på at blive afhørt, da han igen skulle starte sit foredrag klokken ét overfor mindst 300 forventningsfulde psykologer på Hotel Scandic. Politiet lovede at ville være klar omgående med kriminalpolitiet, lige så snart vi dukkede op.

Chaufføren kunne godt mærke og forstå, at vi var på en vigtig mission, da jeg kiggede på uret hele tiden og talte med Fonagy på bagsædet og politiet samtidig.

Trafikken var så langsom, at chaufføren måtte skifte vejbane flere gange for at komme hurtigere frem. Fonagy lod til at tage det utroligt roligt.

Lige så snart vi ankom til Station ”1” kom to unge kriminalbetjente springende forpustet ned fra fjerde sal ad trapperne, da elevatoren hele tiden var optaget grundet intenst travlhed. Vi blev trukket lidt til side lige ved skranken midt i stationens højaktive modtagelse. Der blev så hurtigt som muligt udfærdiget en omfattende anmeldelse og en afhøring af Fonagys gøren og laden hele aftenen samt fremvisning af pas og efterfølgende underskrift. De to betjente gjorde det så hurtigt de kunne, men alligevel tiden stod jo ikke stille af den grund.

En ventende taxa stod parat, så vi takkede politiet for hurtig ekspedition og styrtede ud i en ny taxa. Nu skulle det gå stærkt da klokken nu var godt 12.35 – og han skulle jo helst starte så planmæssigt som muligt igen. Jeg undskyldte overfor Fonagy hans meget

reducerede frokost, men han var i god form og tog det som en særligt overraskende oplevelse, som han sagde. Kontakten med det danske politi og afhøringen på station ”1” var bestemt første gang i sit liv han fik en sådan oplevelse med det danske politi. Vi skulle hurtigst muligt tilbage til Scandic og jeg sagde til den oplagte unge chauffør, at han skulle køre så hurtigt som muligt tilbage til hotel Scandic. Det var han heldigvis med på. Jens Hardy sad på forsædet, og jeg sad nu efter endt politiafhøringen sammen med Fonagy ret afslappet på bagsædet i taxaen. Det var beroligende for mig, at Fonagy tog så friskt på situationen.

Jeg spekulerede hele tiden på, hvordan jeg ville kunne trække middagspausen lidt længere, så Fonagy lige kunne få en bid mad og kort ligge lidt ned og hvile sig på værelset. Hotellet fik besked på en hurtig frokost bragt op på værelset, inden vi ville ankomme.

Vi kører i hastigt tempo ind og ud af kørebanerne i den stadige heftige trafik. Pludselig råber Jens Hardy fra forsædet: ”Vi kører mod AMAGER”. Det slår lidt klik inde i mit hoved, at noget sådant kan forekomme, da jeg får bekræftet af chaufføren, at vi i realiteten er på vej til Scandic Hotel, Amager. Det går nu op for mig, at der findes et nyt lige bygget Scandic hotel ud over hotellet ved søerne. Jeg nærmest råber til chaufføren, at det er en katastrofe, og at han må vende om omgående og køre os til Scandic ved søerne. Han vender hurtigst muligt trods trafikken, medens han overskrider ulovligt dobbelte striber og flere vognbaner. Bilerne dytter infernalsk i flere tonarter og blinker med lysene mod os og ser helt forkert ud i bilernes ruder.

Fonagy var stadig den mest rolige trods den nye situation.

Chaufføren sætter katastrofeblink i gang i bilen, medens Hardy og jeg sidder i bilen med nerverne uden på tøjlet. Vi kører hasarderet og bestemt ikke lovligt, medens mit blodtryk stiger med tanken om en række bøder, som jeg i den pressede situation og desperate letsind havde lovet at betale. Vi ankommer heldigvis helskindet til hotellet uden færdselsuheld og politiet i hælene på os.

Fonagy styrter op på værelset til frokosten, og vi aftalte, at jeg bliver nødt til at få forøget pausen med mindst 20 minutter. Jeg måtte nu efter frokosten fortælle hele forsamlingen det drama vi lige har overstået. Forsamlingen tog det heldigvis med humor, og Fonagy fik lige en bid mad og fik slappet af i 5 minutter. Vi startede igen 13.25 og hele eftermiddagen forløb heldigvis planmæssigt.

De 25 minutters forsinkelse blev heldigvis forstået og tilgivet, eftersom jeg senere kunne fortælle forsamlingen, at politiet havde fået fat i nogle meget store ”fisk”. Politiet takkede for den uvurderlige hjælp fra Fonagy og DPSP for konduiten. Direktøren takkede ligeledes og fortalte, at politiet havde fundet betydelige stjålne værdier i et fjernlager og derved opklaret en lang række vanskelige tyverisager i den indre by.

Da Fonagy rejste sagde han, at hans besøg var vel tilrettelagt hvilket glædede ham, men også spændende på et absolut helt uventet niveau.

”I shall never forget the danish police and the Seminar” var hans slutreplik, da han sagde farvel til os efter det store seminar.

Ref. Werner Regli